

Episode #11 – The Amida

Timely Torah, June 12th 2022

This Shiur is kindly sponsored by Barbara and Yitzchak in memory of his sister

Batsheva Israelevi

בת שבע בת יעקב הלוי

and by

Eliezer and Judy Cohen and Dr Judith Cohen upon the bar mitzvah of their grandson and great grandson
Joshie Cohen

The WHAT

From when can one start the Amida?

Lechatchila one should say the Amida after sunrise. If one is pressed one may say it from shortly after dawn.

Until when can I recite the Amida?

One may recite the Amida until 4 relative hours into the day. If one made a mistake and davened afterwards until midday one fulfilled one's obligation.

May I say it aloud?

The Amida should not be said aloud unless one is alone.

What position must I be in to recite the Amida?

One should stand with feet together, not leaning without any pictures, mirrors or interruptions before one.

What direction must I be facing?

One should always face Israel, in Israel – Yerushalayim, in Yerushalayim – the Har Habayis, on the Har Habayis - the Kodesh Hakodashim.

Rabbi Ya'akov Trump

What if I cannot?

If one cannot, one should turn one's face. If one cannot, one should direct their heart to Yerushalayim.

The WHY

Who made the Amida?

1. TB Brachos 33a

It was also stated: **Rabbi Hiyva bar Abba** said that **Rabbi Yohanan** said: The members of the Great Assembly established for **Israel** blessings and prayers, sanctifications and *havdalot*. Initially, they established that *havdala* is to be recited in the *Amida* prayer.

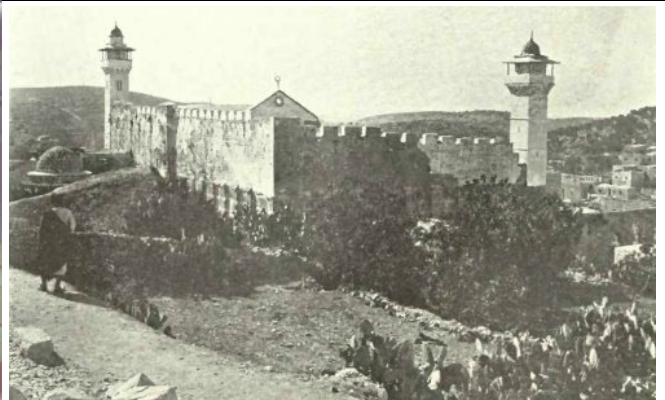
איתמר נמי: אמר רבי חייא בר אבא
אמר רבי יוחנן: אנשי פנסת הגדולה
תקנו להם לישראל ברכות ותפלות,
קדושות והבדלות.

What was this based on?

2. TB Brachos 26b

איתמר, רבי יוסי ברבי חנינא אמר:
תפלות אבות תקנום; רבי יהושע בן לוי
אמר: תפלות כנגד תמידין תקנום. תניא
כוותיה דרבי יוסי ברבי חנינא, ותניא
כוותיה דרבי יהושע בן לוי.
...
אמר לך רבי יוסי ברבי חנינא: לעולם
אימא לך תפלות אבות תקנום,
ואסמכיהו רבנן אקרבות.

It was once discussed. Rabbe Yosse bar Chanina said: The prayers were instituted by the forefathers. Rabbe Yehoshua ben Levi said: The prayers were instituted to commemorate the daily sacrifices. It has been taught in accordance with Rabbe Yosse bar Chanina, and it has been taught in accordance with Rabbe Yehoshua ben Levi.
...
Rabbe Yosse son of Rabbe Chanina said: "Really the forefathers instituted them and the Rabbis found a source for them in the sacrificial service."

3. Sefer Ruach Chaim, Pirkei Avos 1:2

יזנה עתה בעוונותינו הרבים, עבודתנו היא רק התפלה, בנינים זכה ומנחה, והדברים עומדים ברומן של עולם, וכל תבה יזנה עילה ליקום גבוה בעל גבוה, מקום הקרבן ממש. וכי לא לחסן ח"ד זמנים, ומהם כמה נביאים יסרוהו. והלא גם מאנוש כערכנו לא יפלא, ליסד בקשת כל צרכנו, ורפואות תחלואנו, כלשון למידים, ולמה צריך לנביאים. אך המה כוננו בה, ותקנוה, על אפן שתהיה הכל כלול בה, וכל איש ישראל, כל אחר מתפלל כפי הבנתו.

וכללו של דבר, שמיום שנתקנה, לא היה בעולם ב' תפלות שיעשו רשם שוה למעלה, ושעלו למדרגה א', כי משנה בזה תפלות היום, מתפלת אומול כי יעבר, והכל תלוי בתבות אלו. ולקד הצרד נבואה לזה.

And behold, in our many sins, our 'service' is completely in Tefilla in the place of sacrifices and meal offerings. The matters [of Tefilla] stand at the highest point of the world. Every word reaches very lofty places, exactly like the sacrifices would. It was for a specific purpose that it was established by 120 elders (Anshei Kenneset HaGedola), among them prophets. Now surely a person at our level would not struggle to establish a prayer requesting all our needs and healing our ailments, so why did we need prophets? Rather, they established it in such a way that they infused in it everything, so that every person would be able to pray according to their understanding.

The underlying principle is that from the day of the establishment of it [the Amida], there were never two identical Tefillot that created the same impression above or reached the same level. Even the Tefilla from today differs from the Tefilla yesterday; yet it is all included in these words. That is why prophecy was needed for this.

4. Koren Sacks Siddur, Introduction page xxi

The transition from sacrifice to prayer was not a sudden development. A thousand years earlier, in his speech at the dedication of the Temple, King Solomon had emphasized prayer rather than sacrifice (1 Kings 8:12-53). Through Isaiah, God had said "My House shall be called a house of prayer for all peoples" (Is. 56:7). The prophet Hosea had said: "Take words with you and return to the LORD... Instead of bulls we will pay [the offering of] our lips" (Hos. 14:3). Sacrifice was the external accompaniment of an inner act of heart and mind: thanksgiving, atonement, and so on. Therefore, though the outer act was no longer possible, the inner act remained. That is how sacrifice turned into prayer.

What had once been two quite different forms of worship now became one. Prayer took on the highly structured character of the sacrificial service, with fixed texts and times. The silence that had accompanied the sacrifice was transmuted into speech. Two traditions – prophetic prayer on the one hand, priestly sacrificial service on the other – merged and became one. That is the remarkable story behind the words, "What is the [sacrificial] service of the heart? This is prayer."

What did people do before this?

5. Mishna Torah, Tefillah 1:4

כינון ישגלו ישראל בימי נבוכדנצר הרשע נתערכו בפרס וינון ושאר האמות ונולדו להם בנים בארצות הגוים ואותן הבנים נתבלבלו שפתם והקתה שפת כל אהד ואהד מערכת מלשונות הרבה וכינון שהיה מדבר אינו יכול לדבר כל צרכו בלשון אחת אלא בשבויש שנאמר (נחמיה ג ויבניהם חצי מדבר אשדודית" וגו') נחמיה ג כ (ו'אנינם מפירים לדבר יהודית וכלשון עם ועם". ומפני זה כשהיה אהד מהו מתפלל תקצר לשונו לשאל חפציו או להגיד שבח הקדוש ברוך הוא בלשון הקדש עד שיערכו עמה לשונות אחרות. וכינון שראה עזרא ובית דינו כך עמדו ותקנו להם שמונה עשרה ברכות על הסדר. שלש ראשונות שבח לה' ושלש אחרונות הודיה. ואמצעיות יש בהן שאלת כל הדברים שהן כמו אבות לכל חפציו איש ואיש ולצרכי הצבור כלן, כדי שיהיו ערוכות בפי הכל וילמדו אותן ותהיה תפלת אלו העלגים תפלה שלמה כתפלת בעלי הלשון הצחה. ומפני ענין זה תקנו כל הברכות והתפלות מסדרות בפי כל ישראל כדי שיהא ענין כל ברכה ערוך בפי העלג :

When the people of Israel went into exile in the days of the wicked Nebucednezzar, they mingled with the Persians, Greeks and other nations. In those foreign countries, children were born to them, whose language was confused. Everyone's speech was a mixture of many tongues. No one was able, when he spoke, to express his thoughts adequately in any one language, otherwise than incoherently, as it is said, "And their children spoke half in the speech of Ashdod and they could not speak in the Jews' language, but according to the language of each people" (Nehemiah 13:24). Consequently, when anyone of them prayed in Hebrew, he was unable adequately to express his needs or recount the praises of God, without mixing Hebrew with other languages. When Ezra and his Council realized this condition, they ordained the Eighteen Benedictions in their present order. The first three blessings consist of praises of God and the last three, of thanksgiving to Him. The intermediate benedictions are petitions for the things which may stand as

categories of all the desires of the individual and the needs of the community. The object aimed at was that these prayers should be in an orderly form in everyone's mouth, that all should learn them, and thus the prayer of those who were not expert in speech would be as perfect as that of those who had command of a chaste style. For the same reason, they arranged [in a fixed form] all the blessings and prayers for all Jews so that the substance of every blessing should be familiar and current in the mouth of one who is not expert in speech.

6. The Sages Vol. 1, Rabbi Binyamin Lau, p. 10-11

The enactment of prayers and blessings

The renewal of life in the land of Israel spurred the leadership to actualize the teachings of the prophets as part of the religious reform. This required the enactment of edicts, decrees, and customs. The most well-known of these dealt with the institutionalization of religious life:

The Men of the Great Assembly enacted blessings and prayers, sanctifications and *Havdalot*, for Israel. (*Berakhot* 33a)

This sentence from the Talmud embodies a wealth of material concerning the activities of the Men of the Great Assembly. The single phrase "blessings and prayers" encompasses almost the entirety of our religious world. Can a person be religious without reciting blessings and prayers?

Our daily routine is almost inconceivable in their absence, since one's entire daily connection to God is summed up in these two words, "blessings" and "prayers." Without a blessing or a prayer we have no stable meeting point with God, and are left only with spontaneous overtures at times of grace, of joy or, heaven forbid, of crisis. The Men of the Great Assembly understood that the life of simple people far from the Temple – a rural farmer perhaps – had no spiritual dimension or possibility of touching the holy. They saw that only by formalizing the relationship between the individual and his Creator would all people have access to their inner spiritual lives. Prayer and blessings introduced a framework of basic religious consciousness into the religious world of the layman. This was a revolution that called upon every Jew to participate actively in the service of God, rather than simply to rely on the knowledge that sacrifices were being offered in the Temple on his behalf.

How does the structure work?

7. TB, Brachot 32a

R. Simlai expounded: A person should always prepare the praise for Hash-m and then afterwards pray. Where do we know this from? From Moshe, as it is written (Devorim 3): "And I prayed to Hashe-m at that time," and it continues, "Hashe-m, G-d, You have begun to show to Your servant Your greatness and Your strong hand. Who is there in the heavens and the earth that does actions like Yours?" And it is written afterwards: "Please let me cross over and see the good land..."

דרש רבי שמלאי: לעולם יסדר אדם שבחו של הקדוש ברוך הוא ואחר כך יתפלל. מנלן - ממשה דכתיב (דברים ג') ואתחנן אל ה' בעת ההיא; וכתיב ה' אלהים אתה החלת להראות את עבדך את גדלך ואת ידך החזקה אשר מי אל בשמים ובארץ אשר יעשה כמעשיך וכגבורותיך, וכתיב בתריה אעברה נא ואראה את הארץ הטובה וגו'.

8. Responsa Radvaz, Yoram Deah 8:15

They are all called thanksgiving because of the thanksgiving blessing which is the main one. This is clear from the fact we bow at the beginning and end of it. Since it is the main one, [the Rabbis] instituted a *bracha* preceding and following it, like by *kriat shma*...

The first *bracha* is that Hashe-m should accept and hear our prayers, and it includes everything we have already prayed for...

And afterwards, one gives thanks which is the main point, and then one prays about peace since one should bless with peace like a servant leaving his master [cf. Brachot 34a]

נקראו כולן הודאה על שם ברכת הודאה שהיא העיקר, תדע שתקנו בה כריעה בראשה ובסופה [ולפי] שהיא עיקר תקנו לה ברכה לפנייה ולאחריה כאשר עשו בקריאת שמע, ... והברכה הראשונה היא שירצה וישמע לתפלתינו, והיא כללות מה שהתפללנו כבר ... ואחר כך נותן הודאה שהוא עיקר, ואחר כך מתפלל על השלום לפי שהוא צריך לתת שלום כעבד הנפטר מרבו [כברכות ל"ד ע"א].

Is there a more details to the structure?

1	Avos	Patriarchs	Shevach - Praise	
2	Gevuros	Strength of H'	Shevach - Praise	
3	Kedushas Hashem	Sanctifying the Name	Shevach - Praise	
4	Bina	Knowledge	Bakasha - Supplication	INDIVIDUAL - SPIRITUAL
5	Teshuva	Repentance	Bakasha - Supplication	INDIVIDUAL - SPIRITUAL
6	Selicha	Atonement	Bakasha - Supplication	INDIVIDUAL - SPIRITUAL
7	Geulah	Redemption	Bakasha - Supplication	INDIVIDUAL - PHYSICAL
8	Refuah	Healing	Bakasha - Supplication	INDIVIDUAL - PHYSICAL
9	Birkas Hashanim	Sustenance	Bakasha - Supplication	INDIVIDUAL - PHYSICAL
10	Kibutz Golios	Ingathering	Bakasha - Supplication	COMMUNAL - PHYSICAL
11	Din	Justice	Bakasha - Supplication	COMMUNAL - PHYSICAL
12	Birkas Haminim	Cursing the heretics	Bakasha - Supplication	COMMUNAL - PHYSICAL
13	Tzadikim	Blessing the righteous	Bakasha - Supplication	COMMUNAL - SPIRITUAL
14	Binyan Yerushalayim	Building Jerusalem	Bakasha - Supplication	COMMUNAL - SPIRITUAL
15	Malchus Beis David	The line of David	Bakasha - Supplication	COMMUNAL - SPIRITUAL
16	Kabalas Tefilah	Accepting Prayers	Bakasha - Supplication	Conclusion of Bakasha
17	Avodah	Service in the Mikdash	Hodaah - Thanksgiving	
18	Hodaah	Thanksgiving	Hodaah - Thanksgiving	
19	Shalom	Peace	Hodaah - Thanksgiving	

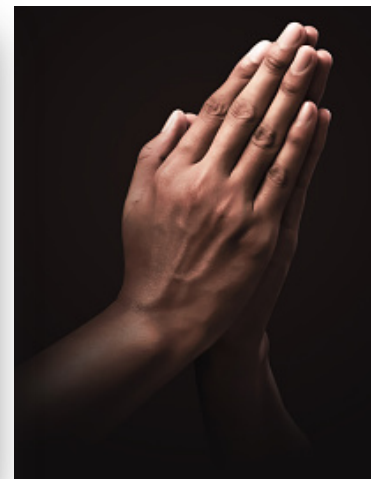

Why the main part bakasha – requests?

9. She'arim Bitfilah page 35

וכך מרומז בדברי חז"ל, ויהי האדם לנפש חיה, ובתרגום לרוח ממללא, ומוסיף בזוה"ק (תזריע דף מ"ו) לרוח ממללא קמיה בוראו בתפילה ותורה, שזהו עיקר שם "מדבר" אשר לאדם וצורתו במקורו - במה שדבוק לבוראו בדיבוריו, וכך בנויה מציאותו במקורו, שע"י צרותיו התמידיים תמיד הוא דבוק בבוראו ע"י תפילה.

ורומז זה בריש ב"ק, מבעה זה אדם דכתיב (ישעיהו כ"א) אמר שומר אתא בקר וגם לילה אם תבעיון בעיו, היינו בקשה, שזוהי מציאות האדם מה שהוא תמיד בבקשה ובשאיפה למי שהכל שלו, וממילא נמצא תמיד עומד ומבקש קמיה בוראו.

What should my focus be when davening the Amida?

10. Mishna Torah, Hilchos Tefillah 4:1, 15-16

חמשה דברים מעכבין את התפילה אף על פי שהגיע זמנה. טהרת גדים. וכסוי הערוה. וטהרת מקום תפילה. ודברים החופזים אותו. וכונת הלב:

There are five requisites, the absence of which hinder the [proper] recital of a Service, even when its due time has arrived;—Cleansing the hands, Covering the body, Assurance as to the cleanliness of the place where the prayers are recited, Removal of distractions, and Concentration of the mind.

כונת הלב כיצד. כל תפילה שאינה בכונה אינה תפילה. ואם התפלל בלא כונה חוזר ומתפלל בכונה. מצא דעתו משבשת ולבו טרוד אסור לו להתפלל עד שתתישב דעתו. לפיכך הבא מן הדרך והוא ענף או מצר אסור לו להתפלל עד שתתישב דעתו. אמרו חכמים ו'שעה שלשה ימים עד שינוח ותתקדר דעתו ואחר כך יתפלל :

Concentration of the mind—how is this condition [to be fulfilled?] Any prayer uttered without mental concentration is not prayer. If a service has been recited without such concentration, it must be recited again devoutly. A person finds that his thoughts are confused and his mind is distracted: He may not pray till he has recovered his mental composure. Hence, on returning from a journey or if one is weary or distressed, it is forbidden to pray till his mind is composed. The sages said that he should wait three days till he is rested and his mind is calm, and then he recites the prayers.

כיצד היא הכונה. שיפנה את לבו מכל המשבות ויראה עצמו כאלו הוא עומד לפני השכינה. לפיכך צריך לישב מעט קדם התפילה כדי לכונן את לבו ואחר כך יתפלל בנחת ובתחנונים ולא יעשה תפלתו כמי שהיה נושא משאוי ומשליכו והולך לו. לפיכך צריך לישב מעט אחר התפילה ואחר כך יפטר. חסידים הראשונים היו שוהין שעה אחת קדם תפילה ושעה אחת לאחר תפילה ומאריכין בתפילה שעה :

What is to be understood by concentration of the mind? The mind should be freed from all extraneous thoughts and the one who prays should realize that he is standing before the Divine Presence. He should therefore sit awhile before beginning his prayers, so as to concentrate his mind, and then pray in gentle tones, beseechingly, and not regard the service as a burden which he is carrying and which he will cast off and proceed on his way. He should, accordingly, also sit awhile, after concluding the prayers, and

Rabbi Ya'akov Trump

then leave. The ancient saints were wont to pause and meditate one hour before the service, one hour after the service and take one hour in its recital.

11. Mishna Torah, Hllchos Tefillah 10:1

מי ששהתפלל ולא כונן את לבו יחזור ויתפלל בכונה. ואם כונן את לבו בברכה ראשונה שוב אינו צריך. מי ששטעה באחת משלש ברכות הראשונות חוזר לראש. ואם טעה באחת משלש ברכות אחרונות יחזור לעבודה. ואם טעה באחת מן האמצעיות חוזר לתחלת ברכה שטעה בה ומשלים תפלתו על הסדר. וכן שליח צבור שטעה כשהוא מתפלל בקול רם על דרך זו הוא חוזר :

If one has recited the *Amidah* without devotion, he should recite it again devoutly. If he, however, concentrated his attention during the recital of the first blessing, he need not read the prayer again. If one committed an error in one of the first three blessings, he has to turn back to the beginning of the *Amidah*. If he made a mistake in one of the last three blessings, he turns back to the blessing relating to the restoration of the Temple Service. If he made a mistake in one of the intermediate blessings, he turns back to the beginning of the blessing in which he made the mistake, and then continues the Service in regular order to the end. The reader, if he makes a mistake when reading the *Amidah* aloud, follows the same rules.

12. Chiddushei Rabbeinu Chaim Halevi Tefillah 4:1

הברכות ואם אינו יכול לכונן את לבו בכלם יכוון באחת מהן, א"ר חייא אמר רב ספרא משום חד דבי רבי באבא. ובאמת דגם צדין כוונה תרי דינים יש בזה, חדא דין כוונה שמכוון לעשות המצוה והוי מדין כוונה של כל המצוות דקי"ל מצוות צריכות כוונה, וזהו אין חילוק בין צרכה ראשונה לשאר התפלה, כיון דהוא דין הנוהג בכל המצוות, וכשאר המצוות דכל המצוה כולה צריכה כוונה ולא מהני כוונת מקצתה ה"נ בתפלה דכוונתה כולה צריכה כוונה, וזהו שפסק כן הרמב"ם דהא דצדין שידע שהוא עומד בתפלה מעכב בכל התפלה כולה. והיינו מתרי טעמי, חדא משום דכלא"ה הוי מתעסק, ועוד משום דין מצוות צריכות כוונה, דתרווייהו מעכבי בכל התפלה, כמו בכל המצוות.² (ב) ורק בכוננת פירוש הדברים דהוא דין מקוים רק בתפלה בזה הוא דקי"ל דלא מעכבא רק בצרכה ראשונה דמצוות וכמבאר בהסוגיא דברכות דף ל"ד.

ונראה לומר דתרי גווני כוונות יש בתפלה, האחת כוונה של פירוש הדברים, ויסקודה הוא דין כוונה, ושנית שיכוון שהוא עומד בתפלה לפני ה', כמבאר בדבריו פ"ד שם ז"ל, ומה היא הכוונה שיפנה את לבו מכל המחשבות ויראה עצמו כאלו עומד לפני השכינה. ונראה דכוונה זו אינה מדין כוונה רק שהוא מעט מעשה התפלה, ואם אין לבו פנוי ואינו רואה את עצמו שעומד לפני ד' ומתפלל אין זה מעשה תפלה, והרי הוא בכלל מתעסק דאין צו דין מעשה,¹ (ס) וע"כ מעכבת כוונה זו בכל התפלה. דצמקום שהיה מתעסק דינו כלל התפלל כלל, וכאלו דלג מצוות אלה. והלא ודאי דלענין עטם התפלה כל הי"ח צרכות מעכבות, ורק היכא שמכוון ומכיר מעשיו ויודע שהוא עומד בתפלה אלא שאינו יודע פירוש הדברים שזה דין מקוים רק בתפלה לצד, הוספת דין כוונה. בזה הוא דאיירי הסוגיא דברכות דף ל"ד המתפלל צריך שיכוון לבו בכל

Where does the 19th Bracha comes from?

13. Siddur of Rav Kook, page 173

In the *nusah* or rite of *Erets Israel*, our blessings for the rebuilding of Jerusalem (“*Boneh Yerushalayim*”) and the reestablishment of the Kingdom of David were collapsed into a single blessing, which concluded with the words “*Elohei David u-boneh Yerushalayim*” (“God of David and Builder of Jerusalem”).³⁵ It seems that this practice continued in *Erets Israel* as late as the sixth or even early seventh century, for the Erets-Israeli religious poet El’azar Kalir wrote *piyyutim* that conform to this rite.

14. TB Brachos 29b

In light of the previous mention of the blessing of the heretics, the Gemara explains how this blessing was instituted: **The Sages taught: Shimon HaPakuli arranged the eighteen blessings**, already extant during the period of the Great Assembly, **before Rabban Gamliel**, the *Nasi* of the Sanhedrin, **in order in Yavne**. Due to prevailing circumstances, there was a need to institute a new blessing directed against the heretics. **Rabban Gamliel said to the Sages: Is there any person who knows to institute the blessing of the heretics**, a blessing directed against the Sadducees? **Shmuel HaKatan**, who was one of the most pious men of that generation, **stood and instituted it**. The Gemara relates: **The next year**, when Shmuel HaKatan served as the prayer leader, **he forgot** that blessing, **and scrutinized it**, in an attempt to remember the blessing for **two or three hours**, **and they did not remove him** from serving as prayer leader. The Gemara asks: **Why did they not remove him? Didn’t Rav Yehuda say that Rav said:** One who was serving as the prayer leader before the congregation and **erred in reciting any of the blessings, they do not remove him** from serving as the prayer leader. However, one who erred while reciting **the blessing of the heretics they remove him**, as we suspect that perhaps he is a heretic and intentionally omitted the blessing to avoid cursing himself. Why, then, did they not remove Shmuel HaKatan? The Gemara answers: **Shmuel HaKatan is different because he instituted** this blessing and there is no suspicion of him.

תנו רבנן: שמעון הפקולי הסדיר שמונה עשרה ברכות לפני רבן גמליאל על הסדר ביבנה. אמר להם רבן גמליאל לתקמים: כלום יש אדם שיודע לתקן ברפת המינים? עמד שמואל הקטן ותקנה. לשנה אחרת שכתה, והשקיף בה שמים ושלש שעות, ולא העלוהו. אמאי לא העלוהו? והאמר רב יהודה אמר רב: טעה בכל הברכות, כלן — אין מעלין אותו, בברפת המינים — מעלין אותו. תישינן לשמא מין הוא? שגגי שמואל הקטן דאיהו תקנה.

15. Avos 4:19

Shmuel Hakatan said: “If your enemy falls, do not exult; if he trips, let your heart not rejoice, lest the Lord see it and be displeased, and avert his wrath from him” (Proverbs 24:17).

What is the point of Chazaras Hashatz?

16. TB Brachos 35a

אָלָא, כּי אַתָּא רַבִּין: אָמַר רַבִּי יַעֲקֹב בַּר אִידִי אָמַר רַבִּי שְׁמַעוֹן חֲסִידָא: לֹא פִטַּר רַבִּן גַּמְלִיאֵל אֶלָּא עִם שְׁבִשְׁדוֹת, מֵאֵי טַעְמָא — מִשּׁוּם דְּאִנְיִסִי בְּמִלְאכְהָ, אֲבָל בְּעִיר — לֹא.

Rather, Rabban Gamliel’s statement should be understood differently: **When Ravin** came from Eretz Yisrael to Babylonia, he reported that **Rabbi Ya’akov bar Idi** said that **Rabbi Shimon bar Ḥasida** said:

Rabban Gamliel allowed the prayer leader to **exempt only the people in the fields. What is the reason for this? Because** the people in the fields are unable to come to the synagogue **due to work circumstances beyond their control**, and do not have time to prepare their prayers. **However**, Rabban Gamliel did not exempt those **in the city** who do not come to the synagogue, as they are able to prepare their prayers and pray by themselves.

17. Mishna Torah, Tefillah 8:4

וכיצד היא תפלת הצבור. יהיה אחד מתפלל בקול רם והכל שומעים. ואין עושין פן בפחות מעשרה גדולים ובני חורין. ושליח צבור אחד מהם. ואפלו היו מקצתן שפכר התפללו ויצאו ידי חובתן משלימין להם לעשרה. והוא שיהיו רב העשרה שלא התפללו. וכן אין אומרים קדשה ולא קוראין בתורה ומברכין לפניה ולאחריה ולא מפטירין בנביאים אלא בעשרה :

How is public worship conducted? One person recites the prayers aloud, and all the rest listen. This is not done, if there are less than ten adult men present, the Reader being counted in the number. Even if some of them have already said their prayers and thus discharged their obligation, they help to complete the quorum of ten, provided that the majority have not yet said their prayers. So too, the *Kedushah* *Isaiah 6:3; Ezekiel 3:12; Psalms 146:10*. is not recited, nor is the Torah recited with the blessing before and after the reading, nor the lesson from the prophets read [with its blessings], unless a quorum of ten is present.

18. Shulchan Aruch OC 124:3

קהל שהתפללו וכלם בקיאים בתפלה אעפ"כ ירד ש"צ וחוזר להתפלל כדי לקיים תקנת חכמים:

A congregation which prayed and all of them are competent in praying [themselves] - nevertheless, the prayer leader should descend and repeat the prayer in order to fulfill the decree of our Sages.

19. Kaf Hachaim 124:2

(ב) **שם**, שאם יש מי שאינו יודע וכו' זהו לפי הפשט וידוע שכל דברי רז"ל אעפ"י שיש בהם סידות נפלאים אין מגלין אותם ומלבישים אותם בדברי הפשט אבל בימי רבינו האר"י ז"ל ניחנה רשות לגלות וגילה הסוד של החזרה שמעלמה יותר גדולה מן הלשון ושניהם חובה כמבואר בשער הכוונות דרוש א' דחזרת העמידה ובפע"ח שער חזרת העמידה פ"א ופ"ב יעו"ש. ולכן האר"י ז"ל בחזרת הש"ץ היה עולם עיניו ושומע ומתכוין לדברי הש"ץ כמ"ש בשער הכוונות ד"ד ע"א, ופרע"ח שער הקרבנות פ"ב, וכ"כ במ"ח בדרוש שארית האלי' או' א' ולכן אין לבטל החזרה בשום פעם שחרית מוסף. ומנחה הלא דוקא במקום דאיכא אונס וכ"כ בן א"ח שם אות ב' יעו"ש. וסדר בחי' החפילות כבר כתבתי אותם בתשו' בטה"ק באר מים חיים בס"ד קחנו משם :

20. Nefesh HaRav, p 123

"The Rav's praactice was to stand with his feet together throughout the entire repetition of the Shemoneh Esrei, even when he was not the chazzan. The Rambam (Hil. Tefillah 8:4) refers to the repititon of the Shemoneh Esrei as תפלת הצבור, which means that it is thus essentially a second Shemoneh Esrei; the Rav maintained that one's posture should therefore be the same as during the private Shemoneh Esrei

